

KARÁDI ZSOLT
Mehemed válasza

Én vagyok a Mehemed,
sose láttam tehenet.
Hogy is láttam volna én
tehenet e féltekén,
hisz nemzetségem török –
ha kell, embert is ölök.
(Ezt a sorom lenyúlta
ama József Attila,
akit Horger Antal úr
eltanácsolt álnokul...)

Az ükapám volt maga
a nagy koppányi aga.
Harcolt ő itt eleget,
s ő se látott tehenet.

Nem érzem én igánk,
hogy szóljak a Zsigának,
hagyja nyugton, ha lehet,
azt a szegény tehenet.
Nem tehet az róla, nem,
hogy összeakadt velem!
Mért is kéne énnekem
egy tehénnel küzdenem?
Huzigálni a farkát,
a barnát meg a tarkát...

Mondom én neked, Zsiga,
menjél inkább moziba,
láthatsz ott majd eleget
arany szárnyú keszeget;
mosd tisztára kezedet,
s ne riszáld a feneked!
Ezt kívánja teneked,
vershősöd, a Mehemed!

Török Sophie: Igyunk, Zsiga!

Zsiga! Mikor önök a Garda-tónál
Mihállyal jöttek-mentek össze-vissza,
ön nem volt több már egy borissza lónál,
ki a világ összes szeszét megissza.
Percek alatt kiürült a bödény.
Ön úgy vedelt, mint egy mohó gödény.

De látja: jó Mihályom, gyöngé férjem
elázott, mint a rongy. Ezért, Zsiga,
engedje meg, hogy hangsúlyozva kérjem,
ne legyen vállán népies iga!
Hagyja békén őt, ne itassa le!
Nem a szeszről szól az ő élete.

Nem a szeszről, de a szexről se. Sajna.
Aszexuális ő; én meg, szegény,
akit fürösztött hajdan tejbe'-vajba',
s az életünk egy kész verses regény:
nos, én, én elfajzottam, mégpedig:
nőket szerettem esttől reggelig.

Zsiga! Maga megért, hiszen magának
az Élet teljessége kell. Soha
ne híresztelje, kérem, fűnek-fának,
hogy *Szapphó* híve Tanner Ilona,
és hogy Mihály, jaj, ezzel kell beérjem:
csak a szépirodalomban a férjem...

Úgyhogy, Zsiga, most béna bánatomba
belésüppedve méházok magam.
Meghívom önt az árnyas Esztergomba:
jöjjön el, hogyha bátorsága van,
mert rólam mondják, tudja, Zsiga, kedves,
hogy én vagyok a *vészkaravó hitves*...

Nem vitatom, Zsigám, lehet, hogy így van:
nincs gyermekem, s ez tönkretesz nagyon.
Bevallom, rejtegetett álmaimban
régí szeretőmet verem agyon.
S most, hogy Zsiga, megtudta titkomat,
remélem, azért meg-meglátogat...

Ha ott lesz nálunk, írja fel nevét a
házunk falára, tudja jól, hova.
Hirdesse majd e bús magyar planéta,
hogy élt Babits és Tanner Ilona.
És akkor ott, miként a Garda-tónál,
igyon, Zsiga, folyjon az alkohol,
míg Mihály fuldoklik a kaptatónál,
s a tüdejét köpi ki valahol.

Igyunk, Zsiga! Az élet egy fabatkát
sem ér nekem, ha nincsen gyermekem!
Látja a teraszunkon azt a padkát?
Ne gajdoljon ott részegen nekem!
S maga – megkenve mindenféle hájjal –
ne találkozzon majd Babits Mihállyal.

Igyunk, Zsigám! Az élet elröpül,
és megöregszünk. És nincs kegyelem.
A testem mindegyik sejtje mögül
előnyomul a halálfélelem.
Igyunk! És mielőtt még juta szóhoz:
utazzunk *együtt* el a Garda-tóhoz!